

Izhaja vsako soboto in velja:
 ose leto K 10.—
 pol leta „ 5.—
 četrt leta „ 2.50

Inserati:

Petit-vrsta 1krat stane 20 vinarjev.
 Pri večkratni inserciji po dogovoru.

OSF.

Uredništvo sprejema le frankirane rokopise
 ter jih ne vrača.

Uredništvo je v Ljubljani, Knafllove ulice 5
 I. nadstr., upravništvo pa ravnateljstvu spodaj.

Posamezna številka 20 vin.

Politično-satirični tednik.

Po volitvi.

Bratranka: Kako sodi tvoj papa o zadnji volitvi?

Bratranec: Pravi, da se mu je zdelo pravtako, kakor pri premijiranju govedine: prvo premijo je dobil največji bik.

Glosa.

VI.

Strah črnuhe naše bega:
da bi to ljudje spoznali,
da so trotom čast dajali —
konec bil bi vsega zlega.

Grozna stvar se je zgodila:
atentat je svet pretresel;
ali, da bi se obnesel,
božja moč ni dopustila.
Tla sicer je kri rosila,
ali, kar je glavno, Njega
ni ubila ta zalega
— jeseniška, ki hudiča
bolj časti kot Šusteršiča;
strah črnuhe naše bega.

Srečno Štajerci dospeli
pod Korošca so komando
in pod njega črno bando.
Tu smo dvakrat pogoreli:
ker dočim smo mi besneli,
da Korošce so izdali,
oni so doseči znali,
da že zdaj „Korošec“ pride
med parlamentarne gnide.
Da bi to ljudje spoznali!

Dunajski združni shod je
prav označil gospodarstvo
naših popov kot sleparstvo.
Pa o tem molče gospodje!
Ker boje se naši vodje,
da bi še pri nas spoznali,
komu so za nos se dali
voditi, da bi odprle
se oči jim in zazrle,
da so trotom čast dajali!

Mož dvanajst zdaj vlada šteje;
da apostolov število
binkoštno ima darilo,
up nam vlilo nov v srce je.
Znamenje to dobro deje:
sveti Duh, se zdi, raztega
roke, da nas reši zlega.
Če po Žlindri bi govoril,
(saj je to že večkrat storil)
konec bil bi zlega vsega. **K.**

Značilno.

Tone: „Ti, Janez, kaj pa je ta
dr. Mauring, ki je bil obtožen zaradi
krive prisege?“

Janez: „Hm, če ni v poročilu ozna-
čenega stanu, bo najbrže kakšen duhovnik.
—yr.

Dopis.

Brežice, 4. junija. Huda se godi
nam Nemcem v Brežicah. To nekdanje
nemško mesto je dandanes že popol-
noma izgubilo nemški značaj. Kamor-
koli se ozremo, povsod vlada Slovenec,
nikjer ni več nemške oblasti. To je ža-
lostno za nas, to je usodepolno za vso
Germanijo. Zli nasledki se kažejo že
povsod. Mesto, ki je za nemškega go-
spodstva cvetelo tako bujno, zdaj vidno
propada in vsak čas je pričakovati groz-
nega poloma. Nihče ne more opisati,
kako strašno boli to naša domoljubna
nemška srca! Potočili smo že neštivilno
solza v „Nemškem domu“ in jih nosili
polne škafe v Savo, pa vse zastonj!
Vendar še nismo izgubili vsega upanja.
Prav poslednji čas kaže, da nemštvo v
Brežicah napreduje. Menda ni treba do-
kazovati, da že nad trideset let sedimo
v Brežicah ter hodimo po ulicah te važne
postojanke. Torej imamo le mi pravico
po teh ulicah tuliti, krotati in klicati
svetega Urha, patrona štajerskih Germanov.
Iz Brežic poženemo vsakega, ki ne bo
plesal tako, kakor bomo godli mi. Zato
pozivljamo vse somišljenike, da se pri-
pripravijo na čase, ki niso več daleč.
Da pa tudi zdaj že pokažemo svojo za-
vednost, nosimo noč in dan prelepo
cvetko plavico. Nekateri tepci sicer trdijo,
da je ta zlahтна cvetlica samo plevel in
da diši zopno. Toda to je zlobno za-
vijanje. Komur bije v germanskih prsih
germansko srce, ta na svojih njivah ne
sej žita in ljuljke, ampak samo plavice.
In kadar se pridejo južnoslovanski So-
koli postavljati v naše nemško mesto in
nas izzivat z razvitimi slovenskimi zasta-
vami, takrat porabimo pripravljene kupe
plavic in zasujmo z njimi predrzne izzi-
vače. Heil! Sieg! Rache! —è.

Pogodil jo je.

Na sejmu je vprašal sosed očeta
Smovca:

„Povejte mi, oča, katera koža bi bila
na svetu najdražja?“

Oča so dejali po dolgem premišlje-
vanju: „Tega, sosed, ti pa le ne vem
povedati!“

„Škofovske!“ je rekel sosed. „Naš
rajnik J... je odrl dva škofa v G. in je
bil pri nas največji bogatin!“ **J. F.**

S. L. S.

VII.

Nehvaležni smo Slovenci,
ceniti zaslug ne znamo —
v rog doneči bom zatrobil,
kaj od S. L. S. imamo.

O, prelepo so nalogo
mi nebesa podelila,
da zapojem in zaukam:
slava slavni stranki bila!

Vprašam: Kdo izkuhal žlindro
nam Slovencem je zares?
Kdo nam dal je črne smole?
To je bila S. L. S.!

Nas, Slovencev je premalo,
treba dece nam, zaroda!
Da po farovžih plenice
se suše, skrbi gospoda.

To zasluga je debela
farjev tolstih, in posredno
S. L. S. je to dosegla,
kar zelo je hvalevredno.

In mladina, naša nada!
Zanjo društva ustanavlja,
petijot uči jo piti,
nam cerkovnike nastavlja.

Da se kleti naučijo
fantje naši po domače,
S. L. S. je to dosegla;
kdo bi trdil pač drugače?

Kdo Marijine device
s škapulirji nam obklada,
kdo prelepo jih zabava?
Kdo? — Kaplančki, naša nada!

O, kaplančki, naša nada,
petelinčki srboriti,
vas je S. L. S. vzgojila,
čast se mora ji glasiti.

In še mnogo, oh, še mnogo
je dosegla, je storila!
Vse naštetni ni mogoče —
slava slavni stranki bila!

Od izhoda do zahoda
in od roda pa do roda
se razlegaj: Vzemi bes
farško stranko S. L. S.!

Rapsod.

Izgovor.

Liberalni dijaki so srečali ponoči v
„Hribih“, razvpiti ulici na Dunaju, trop
Daničarjev, ki ga je vodil gospod Trdo-
glav, kandidat za škofove zavode. „Vi
tukaj?“ so se začudili liberalci.

Gospod Trdoglav pa je pokazal na
Daničarje in dejal: „Moram vendar le-
tošnjim bruceem pokazati one kraje, katerih
se naj varujejo!“ **Sat.**

Prevzetni far.

(Prosto po Levstiku.)

Dan temni se, podkve jeklo poje;
glej, po cesti far prevzetni jaha.
S shoda jezdi, s shoda dece svoje
in z rokama kaj mogočno maha.
Žene nima, morda sine, hčere?
Skozi marsiktera tuja vrata
lezel vam ta mož je celibata
ter užival lepe je večere!

Tam ob cesti vabi hiša vina.
Konj obstane, vajen tu obstati,
priteko krčmar in vsa družina:
„Kaj gospod žele nam ukazati??“
Far zamiga, dolgo ne ugiblje,
zleze s konja, v žep obširni seže:
„Hej, najboljšega!“ in težko leže
na klopico. Sen ga tam zaziblje.

Dahnejo mu sanje v tolsto repo:
stol predsedniški pod sabo čuti
in krog sebe vidi ljudstvo slepo;
kar ga zmamili ni sovrag še ljuti,
polni mu dvorano lepo, širo
in z očmi v njegov trebušček buli,
„Slava!“ semtertja še kdo zatuli,
a drugače v zboru je kaj mirno.

Sliši zdaj se bobnov ropotanje!
Čuj rogove vseh pastirjev vaških,
Čuj mi težkih čevljev copotanje;
ide truma mežnarjev junaških.
Je možak med njimi, „vere“ tuje,
vrv zadržnjeno ima krog vrata,
(logiko to ljubi črna jata!)
in pred njim prisiljen poklekuje.

Tulijo rogovi in piščalke,
se obraz prikaže kuharice,
z njo gredo pobožne vse tercjalke,
marsikakšne druge še device;
(z njimi mučiti več nočem bralca.)
Tu množica farju vsa zavpije,
hrup da besni po dvorani bije:
„Udri, udri, udri liberalca!“

Vzdihne v živih sanjah far: „Prmejduš,
zdaj jih bomo pasje te podgane!
Kje je bič, da kožo jim prestrojim?“
V sanjah kvišku kakor kozel plane,
seka z mečem. Grozovito klanje! —
Far na tla s trebuhom zaropoče,
prebudi se pod mizo stoče:
„Škoda, škoda, bile so le — sanje!“

F. Pl.

Dekan in župan.

O, Šentpeter pri Gorici,
blagor ti, ki greš naprej,
oj, voditelj in učitelj
bodeš Kranjcem zanaprej!

Tam dekan je blagodušen,
ves za božjo čast gori,
lazi pridno po vseh hišah,
listke spovedne deli.

In za njim župan se gunca,
velik tovor preko pleč —
vsak vaščan da za pokoro
eno jajce ali več.

To izum je imeniten,
imeniten si dekan!
Ti veš, kje se ljudstvo molze,
koliko velja župan.

Ti naš narodič osrečiš,
mu podeliš boljših dni.
Enega je jajca vredna
spoved, to učiš nas ti!

Rapsod.

Za denar.

Bogatega, a skopega kmeta hči je
šla v samostan. Njena mati je hudo jo-
kala, župnik in kaplan, pa sta jo tola-
žila, češ, da jo bo videla lahko še kedaj
in govorila ž njo. Naposled je pristavil
župnik: „Mati Vrbanova, veseli bi morali
biti, veseli, je vsaj ušla zapeljivostim
tega sveta!“

Nato mu je odgovorila ženica še vsa
solzna: „Saj mi ni toliko do Manice,
kakor do denarja, brez katerega je
niso hoteli v samostan.“

Satyr.

Pobožna mamica.

Ema: Da, od tete Izabele
ni je bolj pobožne žene!

Mimi: Take, kot je moja mama,
ni v vsem mestu pač nobene!

Ema: Le preveč mi je ne hvali!
Teta neprestano moli,
pridno k spovedi zahaja,
tvoja mama pa nikoli!

Mimi: Saj ni treba! K mami večkrat
vljuden kapucinec pride.
„Si popolnoma brez greha!“
vselej reče preden ide.
Vidiš-li, kako jo sodi
brumnih duš oboževalec!

Ema: Kaj pa ata?

Mimi: Nič ne ve še,
ker je grešnik-liberalec.

Brezimenski.

Iz kluba modrijanov.

Krmavželj: Ti, Španjolci so pa res nerodni ljudje. Na čast kraljevi poroki so streljali kar z bombami.

Petoliznik: Meni pa izmed vseh vladarjev še najbolj ugaja Fonzelj. Izrekel je namreč željo, naj bi se ga morilec lotil na takem kraju, kjer bi se ne preli-
vala zraven še nedolžna kri! Alfonzova mama ima papeževo „rožo kreposti!“
Fant je torej iz prav dobre hiše.

Krmavželj: Letos sem vezal birmo dobremu sinčku pobožnih staršev; vendar mu je škof Tone primazal tako krepko zaušnico, da se dečku še danes vrti v glavi. Vesta, dobri naš Tone je namreč klofuto namenil meni, ker ve, da se štejem včasih malo liberalca.

Petoliznik: Kaj mislita, čemu neki udari škof vsakega birmanca po licu?

Krmavželj: V znamenje, da bo treba birmancem, ko dorastejo v „dobro katoliško ljudstvo“, molče prejeti še marsikatero klofuto.

Podrepnik: Ko sem bil za krstnega botra novorojenčku svojega hišnika, je dal župnik otroku lepo porcijo soli v usta.

Krmavželj: Če ne bi bil včasih malo klerikalec, bi dejal, da ima to jako primeren pomen. Pokaže to že novorojencu, da bo vse dobro zasoljeno, kar bo prejemal iz bisagarskih rok.

B.

Kaplan Popek.

V lepi fari na Dolenjskem goji navdušeni kaplan Popek pristno alojzijansko petje in orglanje. S pomočjo izprašane babice je osnoval Marijino družbo. Družbeno vidno znamenje je srebrna svetinja.

Te svetinje so čisto zastonj. Vsaka devica mora vplačati za vstop samo deset kroninsme, kadar izstopi, darovatisvetinjno družbi. Pristopiti smejo v Popkovo družbo le uradno patentirane

Popek, izprašana babica in pooblaščenice device s petjem in orglanjem v kratkem mnogo storili za povzdigo in marljivo skrbeli za to, da ne izumre resnično katoliški zarod. Ni se čuditi, da so preveliki naporji škodovati zdravju gorečega apostola Popka, tako da je silno shujšal in se postaral, zlasti od takrat, ko so ga predrzni fantje trikrat vrgli iz gostilnice. Zato tudi ne more več jamčiti za telesno moč pričakovanega zaroda. Naposled naj še pripomnim, da vrli gospod Popek navzlic slabemu zdravju nadaljuje svoje človekoljubno delovanje in da uči svoje patentirane device novo pesem po koroškem napevu: „Tam na koru ni nič greha“. Cast in slava gospodu Popku!

device, navdušene za povzdigo npravnega življenja. Zlasti pa je kaplan Popek vnet za povzdigo. V to svrhu vodi v mraku pevske in orglarske vaje. Naša hipna podoba kaže, da so kaplan

Liber.

ve to bolje. Proč z godbo! Proč s pevskimi društvi! Obesimo vse učitelje glasbe in vse neverne grešnike, ki hvalisajo to nečisto umetnost in dajo umetnikom javno potuho! —

Žalostno je, da plešeta oba spola skupaj. Moški naj bi plesali samo z moškimi, dame samo z damami, ali pa vsak sam zase, ako le količkaj želi, da bo kdaj zveličan. — Ples ima tudi svoj duh, diši pa po mehkužnosti in lahkomiselnosti. Zopet nekaj novega. Preveliki blesk dvoran in prijetni vonj škodujeta nedolžnosti. Plesalci naj bi torej plesali z vezanimi očmi in z zamašenimi nosovi. Dobro bi bilo, da bi si nažokali vate v ušesa, da ne bi mogli slišati glasu zapeljive kače, ustne pa naj bi si namazali s pelinom, da ne bi bilo nesramnih Judeževih poljubov, ki so nedolžnosti prav tako nevarni, kakor nerodna kuharica piskru! Le na ta način bi rešili svoje duše ognja nečistosti, ki omadežuje in otemnuje deviško ljubezen. — Hudobni duh, volk plesa, divja popoldne, zvečer in ponoči, le zjutraj malce počiva na svojih pregrešnih lavorikah. — O, kdo bo preštel vse grehe na plesih! Tu je hvaljena moderna statistika popolnoma na dilici! In kaj bo na sodni dan! Poslušajmo glas modrega dr. Klobasarja! Nihče naj ne gre več plesat, ampak rajši — pit!

Š.

Račun

za pogreb gosp. Ivana Nep. Zmrzlega, hišnega posestnika itd.

	K r
v Ljubljani, Makulatureve ulice št. 41—	
umrlega v svoje dobe najlepšem letu	63—
meseca maja t. l., dne	24—
Pogreb popoldan ob	3·60
Župnik z asistenco dospel pred hišo	
žalosti ob	4·15
opravi z asistenco molitev	1—
poškropil	1—
pokadil	1—
Sprevod do pokopališča minut	—45
podrobno: župnik	—45
2 kaplana à 45 minut	—90
3 semeniščniki à 45 minut	1·35
1 mežnar	—45
Ob odprtem grobu molil očenaše	3—
češčenamarije	3—
5 gospodov odgovarjalo	5—
torej skupno (5 × 6)	30—
V župnišče se je asistenca vrnila z izvoščkom štev.	13—
ki zahteva za vožnjo	7·60
Pogrebna pristojbina za vso asistenco	60—

Kron 263·95

Z odličnim spoštovanjem

v Ljubljani, dne 31—
maja 1906. Skupaj kron 294·95

Pop m. p. župnik.

Proti plesu.

Opazke k pridigi profesorja dr. Klobasarja.

Za celo pridigo slovečega rimskega dr. Klobasarja tu žalibog ni bilo prostora. Priobčil jo je tržaškega škofa Nagla „Novi list“, ki ga najtopleje priporočamo vsem prijateljem neprostovoljnega humorja. Pridiga je tem več vredna, ker so citirani sami slavni pisatelji, kakor gospod Ciprijan Spangenberg, zloglasni Bayle, Sainte-Marthe, Balmè-Frézol, posvetnjak in dvorjan grof Büssey-Rabutin, podgrof Brioux Saint-Maurent, gospa Genlis i. dr.

Nad vse imenitna je popolnoma nova vest, da so katoličani — **krivoverni** kristjani! To si je treba dobro zapomniti, posebno zato, ker stoji to črno na belem v katoliškem „Novem listu“ (v štev. 330, na 1. strani). — Zanimiva pa je tudi druga novica, da je namreč petje, glasba in godba nevarna! Največjo piko ima dr. Klobasar na godala, na gosli. Doslej nismo vedeli, da je godba pohujšljiva. „Godba ne more izražati nič nenavnega“, je dejal starokopiten estetik. V Janežič-Sketovi slovnici, na 22. strani 8. izdaje stoji: „Vpliv godbe se kaže v tem, da odganja ljudem kalne misli, kroti neugnane **strasti** in povzdiguje potrto dušo proti **nebu**. Profesor Klobasar

V konsumu.

Kaplan: Plačajte tistih osemnajst kron, ki ste jih dolžni! V teh slabih čaših ima denar dvojno vrednost.

Kmet: No, prav! Tukaj imate devet kron. Ker ima denar dvojno vrednost, vam nisem nič več dolžan!

Ljubezniva žena.

Mož: Ljuba žena, danes me je zadel strašen udarec; izgubil sem polovico svojega premoženja.

Žena: Le potolaži se, dragi moj! Dobrotljivo nebo povrne človeku dvojno in trojno, kar mu je vzelo.

Mož: Oj, da bi mi potem vsaj tebe ne vzelo, duša zlata!

Nepotrebna žalost.

„Lorenčev študent bo pa novo mašo pel! To se bo jokala Veselova Franica; do zadnjega je upala, da jo ven pobriše in jo vzame!“

„Čemu neki naj bi se jokala? Saj je že tri mesece v Ljubljani in se uči kuhati, da jo bo lahko vzel za kuharico!“

—yr.